

Tâm Tình Tri Ân

Dạ Quang Bích

Năm nay, năm Ất Tỵ 2025, Báo Xuân Cộng đoàn CGVN Giáo phận Metuchen, New Jersey đưa ra chủ đề “XUÂN ẤT TỴ, 50 NĂM VIỄN XỨ”. Cùng với Chủ đề này, chúng tôi xin bày tỏ tâm tình tri ân của người xa xứ.

Bối cảnh tị nạn: biểu tỏ lòng biết ơn

Ngay từ ngày 30/4/1975, thậm chí trước đó mấy ngày, nước Mỹ đã bắt đầu cưu mang người Việt Nam tị nạn, từ con số chỉ vài trăm em bé di tản qua Chiến Dịch Babylift (Di tản trẻ em) nhân đạo của Mỹ, người Việt tị nạn ở Mỹ đã tăng lên tới hàng triệu khắp các Tiểu Bang Hoa Kỳ.

Từ cuộc sống di tản-tị nạn này, chúng tôi không ngừng tạ ơn Chúa, cảm ơn Trời, cảm ơn đời, tri ân các bậc tiền bối, tổ tiên, ông bà, cha mẹ, các ân sư, ân nhân, họ hàng, thân tộc, thân hữu cùng bất cứ những ai làm ơn, làm phước cho chúng tôi cách này hay cách khác, bất luận nhiều hay ít, lớn hay nhỏ.

Năm nay – năm 2025, Cộng đoàn CGVN Giáo phận Metuchen, New Jersey, Hoa Kỳ, ghi dấu “50 năm viễn xứ”, 50 năm lìa bỏ quê hương mình!

Năm mươi năm nhìn lại! Năm mươi năm không ngừng tri ân, không ngừng nói lên lời xin lỗi và tạ ơn!

Người Công Giáo Việt Nam cùng đông đảo người Việt đang hiện diện trên khắp các Tiểu Bang Hoa Kỳ đều là những kẻ... tha phương cầu thực, những kẻ thọ ơn nước Mỹ, nặng nghĩa, nặng tình với Chúa, với đời và với tha nhân.

Vì vậy, chúng ta nói lên lời cảm tạ thì thật là công bằng và phải đạo.

Cám ơn người Mỹ và nước Mỹ

Nói như một tác giả người Việt đang sống ở Mỹ, chúng ta bày tỏ lòng biết ơn sâu sắc đến người dân Mỹ và đất nước Mỹ, “cám ơn miền đất không phải nơi tôi sinh ra nhưng đã từng ôm ấp tôi và chắc chắn sẽ ôm ấp tôi những ngày còn lại. Cám ơn một đất nước có thể không phải là thiên đường nhưng chắc chắn không là địa ngục” với chúng ta!

Cám ơn về chặng đường dài gần 50 năm

Suốt chặng đường dài gần nửa thế kỷ sống trên đất nước này, chung chạ cọ xát với nhiều thành phần, nhiều màu da, nhiều chủng tộc khác nhau, tất nhiên bên cạnh những điều tốt đẹp cùng những ân huệ chúng ta thừa hưởng, chúng ta không tránh khỏi đôi lúc phiền hà do ngôn ngữ bất đồng, tâm lý chủng tộc khác biệt.

Tâm tư, tình cảm và cả tập quán cũng không đồng hành, đồng điệu với nhau, thậm chí mâu thuẫn nhau, có thể xảy ra xung khắc, xung đột, đối chọi nhau, dễ dẫn tới khích bác, lăng nhục nhau. Chúng ta hãy xem đó như là cơ hội để nhìn lại mình hơn là suy xét phán đoán, khích bác người đối diện!

Trên thế gian này luôn luôn tồn tại những khác biệt dẫn tới mâu thuẫn nhau giữa người với người, nhiều khi chúng ta cảm thấy bất công, khó chịu. Thế nên, vẫn còn đó những xung đột vô nghĩa, vô ích... Chúng ta làm sao khỏi đối diện với những cảnh đời trái ngược trong cuộc sống.

Chan hòa tình thân thương

Tin chắc rằng Ông Chúa và thời gian sẽ giúp chúng ta vượt lên trên những ngộ nhận, những hiểu lầm và mâu thuẫn nhau cùng bao nghịch cảnh xung quanh. Chúng ta sẽ ung dung tiến bước.

Thật ra, giữa chúng ta với người bản địa không xảy ra binh đao, súng đạn, nhưng không vì thế mà chúng ta mất cảnh giác chiến tranh lạnh!

Chỉ có Kinh Hòa Bình của Thánh Phanxicô là mãnh lực vực ta dậy, "để con đem yêu thương vào nơi oán thù, đem thứ tha vào nơi lăng nhục, đem an hòa vào nơi tranh chấp, đem ủi an đến chốn u sầu...".

Có người không ngại rêu rao: "Việt Nam sướng hơn nhiều, tội gì xách xác sang Mỹ, sống vất va vất vương?"

Chê/khen là quyền của mỗi người. Và mỗi người mỗi lăng kính qua tầm nhìn của mình, nhưng "xin hỏi ông (bà) chê, sao ông (bà) qua đây mua nhà, tốn tiền chạy chọt cho con cháu được học ở Mỹ, được hợp thức hóa về mặt luật pháp để ở lại Mỹ, thành công dân Mỹ, bám trụ trên cái mảnh đất "đáng nguyền rủa" này? Và lại, chuyện đi-về đối với Mỹ đều là chuyện bình thường "như người đàn bà xách rổ đi chợ vậy thôi! Ai ngăn cản bước chân của ai, đặc biệt trên đất nước Hợp Chúng Quốc này?"

Vẫn còn đó hình ảnh thảm kịch 39 người Việt chết ngạt trong một chiếc xe thùng đông lạnh cách đây không lâu nói lên điều gì và nói với ai vậy?

Ở Mỹ, có ai phải sống vất va vất vương? Hãy cứ thử theo chân những người đi săn lùng tìm hiểu đời sống những kẻ vô gia cư để thấy những thành phần vô gia cư ấy, có bị ai đẩy "ra lề xã hội" không? Hay do chính họ "LỰA CHỌN" vì lẽ này, lẽ nọ, nhất là mặt tâm lý.

Thăm thiết lòng tri ân

Tôi được đọc những lời cảm ơn thăm thiết trong một bài báo trên internet:

"Cám ơn đất nước này và cám ơn cuộc đời đã cho tôi sống những thời gian với đầy đủ cung bậc của cảm xúc. Những vô tư của tuổi nhỏ, những lăng mạn của một thời mới lớn, những hạnh phúc của tháng ngày đoàn tụ và tự do. Dù không mong muốn nhưng cũng

phải cám ơn cuộc đời đã cho tôi nếm được nỗi đớn đau của những chia lìa xa cách trong những tháng ngày đen tối, nỗi cô đơn của những ngày lưu lạc xa quê. Để rồi là những hạnh phúc của những lần gặp lại mẹ cha, anh em và bạn bè..." (Lê Xuân Mỹ, San Jose, Thanksgiving 2019).

<https://vvn.vietbao.com/p210a247365/cam-on-nuoc-my-cam-on-cuoc-doi>.

Ở một nơi khác, chúng tôi đọc thấy có người chia sẻ: "Chúng ta phải nói lời cám ơn nước Mỹ, cám ơn người Mỹ bao nhiêu lần cho vừa, cho đủ khi đất nước Mỹ này đã tạo cơ hội cho con cháu chúng ta ngẩng cao đầu, được sống trọn vẹn ý nghĩa cuộc sống, và đặc biệt là sự tự do? Dĩ nhiên, mọi người chúng ta không phải hưởng lợi, há miệng chờ sung, cướp công, cướp của dân nghèo để có được những biệt phủ dát vàng, nghìn tỷ, hay những bữa tiệc thừa mứa, cầu kỳ mặc cho nhiều người nghèo quanh ta đói rét."

Vâng! "Cám ơn! Cám ơn" và "cám ơn"! Đó không phải là thứ chữ nghĩa ở đầu môi chót lưỡi bệnh hoạn, mà là xuất phát từ tấm lòng "đền ơn đáp nghĩa" chân thật giữa người với người vậy.

Chúng tôi cảm tạ Chúa, cảm tạ đời, cảm tạ mọi người thân sơ về mọi thăng trầm cuộc sống mà chúng tôi đã trải qua, được Chúa yêu thương và mọi người cùng ra tay giúp đỡ, dìu dắt chúng tôi thoát bao sóng gió dập vùi...!

Với chúng tôi, trên hết mọi thứ, tiên vàn vẫn là lòng tri ân, và tối hậu cũng mãi mãi là tâm tình tri ân.

Với Chúa cũng như với tha nhân: Chúng ta tuyệt đối qua cầu KHÔNG rút nhịp! ■

Xuân Ất Ty (2025)

